

ΑΝΤΙ-ΘΕΣΕΙΣ

Ο χορός καλά κρατεί

ΓΡΑΦΕΙΟ
**ΔΗΜΗΤΡΗΣ
ΠΑΠΑΧΡΗΣΤΟΣ**

Το χοροστάσι καλά κρατεί. Οι μεν, δηλαδή οι συγκυβερνώντες, χορεύουν αντάμα με αυτούς που απομυζούν κέρδη από την οικονομική κρίση που υφίσταμεθα πάνω στην πλάτη μας και μάλιστα χορεύουν στον σκοπό που τους επιτάσσουν η τρόικα και οι δανειστές μας, αυτήν τη φορά μέσω Παρισιού, και οι δε, εμείς δηλαδή, χορεύουμε και «διασκεδάζουμε» τον πόνο και την ένδειά μας χωρίς να σταματάμε τον χορό και χωρίς να διατάσσουμε να σταματήσουν τα όργανα.

Πολλά τα χρόνια από τότε που ενέσκηψε η κρίση. Πολλές οι υποσχέσεις, πολλές οι θυσίες και ακόμα να βγούμε από το τούνελ. Με την πολιτική λιτότητας και εξόντωσης δεν υπάρχει έξοδος, δεν υπάρχει σωτηρία. Ήδη είμαστε υποθηκευμένοι κι εμείς και τα παιδιά μας και η πατρίδα μας χάνει συνεχώς την εθνική της ανεξαρτησία, την ακεραιότητά της και την αξιοπρέπιά της.

Οι συγκυβερνώντες κάνουν καλά τη δουλειά τους, προσπαθούν να μαζέψουν τα ασυμμάζευτα, το δημοσιονομικό κενό των 3 δισ. ευρώ και άνω, και κατά υπολογισμούς των δανειστών καλούμαστε με νέα μέτρα να το καλύψουμε μέσα στο 2015, ενώ το Ασφαλιστικό και τα εργασιακά πρέπει να κουτσουρευτούν περαιτέρω. Την ίδια στιγμή το «κράτος των Βρυξελλών» επιθυμεί οι προϋπολογισμοί όλων των χωρών της Ενωμένης Ευρώπης της Γερμανίας να κατατίθενται και να εγκρίνονται από την Κομισιόν. Μπορεί να αντέδρασαν ελαφρώς οι κυβερνήσεις της Γαλλίας και της Ιταλίας, που αδιαφόρησαν -υποτίθεται- για το Σύμφωνο Σταθερότητας, αλλά η πραγματικότητα άλλα λέει. Τα μέτρα που παίρνουν ούτε το έλλειμμα διορθώνουν, ούτε την ανάπτυξη ενισχύουν, ούτε την ανεργία μειώνουν. Το έχουν παραδεχτεί άπαντες πως η Ελλάδα δοκιμάζεται σκληρά, πως γίναμε το πειραματόζωο της πολιτικής της λιτότητας και διασώθηκε η Ευρωζώνη τους. Ετσι όπως το πάνε, όμως, μια και πιέζουν για νέα μέτρα, μήπως πλέον θα πρέπει να γίνουμε το πείραμα και για τη ριζική ανατροπή τους; Ήδη ο Νότος βρίσκεται σε διαρκή αναβρασμό και υφίσταται και τις συνέπειες του μεταναστευτικού που με τη συνθήκη του Δουβλίνου το κέντρο και ο Βορράς φορτώνουν το πολύπλευρο κόστος στις χώρες «εισαγωγής» προσφύγων.

Αυτή η Ευρώπη δεν είναι ενωμένη. Οι ισχυροί επιβάλλουν την πολιτική τους, το κεφάλαιο και οι τραπεζίτες κρατάνε την πραγματική οικονομία στα χέρια τους και επιβάλλουν την εξουσία τους. Οι κυβερνήσεις λειτουργούν σαν να είναι παραρτήματά τους. Ενα «όχι» δεν έχει ακουστεί, το «δεν πάει άλλο» είναι απλώς ένα σύνθημα που το φωνάζουν οι λίγοι απεργούντες διαδηλωτές. Ολοι αναρωπιούνται πού κρύβονται τα δύο εκατομμύρια άνεργοι, τι κάνουν οι νέοι πέρα από το να μεταναστεύουν, κι αυτό το ερώτημα τίθεται περισσότερο από αυτούς που δεν κινητοποιούνται και περιμένουν να βγάλουν οι άλλοι το φίδι από την τρύπα. Ομως το φίδι έχει βγει, έχει σπάσει το αβγό και σέρνεται απειλητικά σε όλη την Ευρώπη, που αριθμεί πάνω από 25 εκατ. άνεργους και 5,5 εκατ. άνεργους νέους. Η Ευρώπη των λαών, η Ευρώπη της ελευθερίας, της δικαιοσύνης δεν υφίσταται. Ο αγώνας της ομοσπονδιακής λειτουργίας είναι και αγώνας απελευθέρωσης. Η σύγκρουση είναι αναμενόμενη, δυστυχώς μέχρι στιγμής είμαστε άοπλοι και απροετοίμαστοι σε αυτό που θα συμβεί και η Αριστερά πιστεύει πως το αποτέλεσμα θα βγει από τις κάλπες, αδυνατώντας να συλλάβει το μέγεθος της ιστορικότητάς της.

*Συγγραφέας

Το φίδι έχει βγει, έχει σπάσει το αβγό και σέρνεται απειλητικά σε όλη την Ευρώπη, που αριθμεί πάνω από 25 εκατ. άνεργους